

TAMARA McKINLEY

MATILDA'S
LAATSTE DANS

 DE KERN

Proloog

Churinga. De zucht van de warme bries in de peperbomen leek de naam te fluisteren. Churinga. Een magische plaats, een heilige plaats, door haar grootouders uit het kreupelhout gesneden. Harten en ruggen waren er gebroken, maar tot nu toe was Matilda bereid geweest de prijs te betalen. Want dit was het enige dat ze kende, het enige dat ze ooit had gewild.

Ze kreeg een brok in haar keel terwijl ze over het familiekerkhof naar de wildernis keek. Ze mocht niet huilen, hoe diep de pijn, hoe schrijnend het verlies ook – want de herinnering aan haar sterke, ogenschijnlijk onoverwinnelijke moeder verbood het. Maar in al haar dertien jaren was er niets geweest dat te vergelijken was met dit gevoel van verlatenheid, dit gevoel dat haar jeugd voorbij was en dat ze voorbestemd was een eenzame weg te volgen op dat grootse, prachtige, dromerige land dat haar thuis was.

De horizon trilde, het felle oker van de aarde vermengd met het onmogelijke blauw van de enorme hemel, en ze werd omringd door de geluiden die ze al vanaf haar geboorte kende. Want dit uitgestrekte, schijnbaar lege land had een eigen stem, en ze putte er troost uit.

Het geschuifel van de schapen in de hokken, het geruzie van de galahs en gele kaketoës, de schaterlach van de kookaburra in de verte en het zachte gerinkel van paardentuig waren zo vertrouwd als het ritme van haar hartslag. Zelfs nu, in haar donkerste ogenblikken, had de betovering van Churinga haar niet verlaten.

‘Wil je nog een paar woorden zeggen, Merv?’

De stem van de schaapscheerder verbrak de stilte van het kerkhof en ze kwam met een schok met beide voeten terug op aarde. Ze keek naar haar vader, wilde dat hij iets zou zeggen, een zekere emotie zou tonen.

‘Doe jij het maar, maat. Ik en God staan niet bepaald op goeie voet met mekaar.’

Mervyn Thomas was een reus van een man, een vreemdeling die vijf jaar

geleden uit Gallipoli was teruggekeerd, zijn lichaam en geest vol littekens van de dingen die hij had gezien – dingen waar hij nooit over sprak, behalve 's nachts wanneer zijn dromen hem verrieden, of wanneer de drank zijn tong en zijn driftbuizen losmaakte. Nu stond hij somber, in stoffig zwart gehuld en leunde zwaar op de provisorische wandelstok die hij uit een tak had gesneden. De rand van zijn hoed die hij over zijn ogen had getrokken, wierp een schaduw over zijn gezicht, maar Matilda wist dat zijn ogen bloeddorloperen waren, en dat het trillen van zijn handen niets te maken had met berouw, maar alleen met de behoefte aan nog een borrel.

'Ik doe het wel,' zei ze zachtjes in de ongemakkelijke stilte. Terwijl ze uit het kleine kringetje van nabestaanden stapte, klemde ze haar stukgelezen gebedenboek tegen zich aan en liep naar de hoop aarde die al snel het ruwe hout van de doodskist van haar moeder zou bedekken. Er was weinig tijd geweest om te rouwen. De dood was op het laatst toch nog snel gekomen en door de hitte was het onmogelijk om op burens en vrienden te wachten die honderden kilometers moesten reizen om hier te komen.

Het gevoel van alleenzijn nam toe naarmate ze de vijandigheid van haar vader voelde. Om zichzelf een ogenblik te geven haar moed bij elkaar te rapen, liet Matilda haar blik over de vertrouwde gezichten van de drijvers, schaapscheerders en knechten dwalen die op Churinga werkten.

De aboriginals stonden in groepjes bij de gunyahs die ze bij de kreek hadden gebouwd, en keken nieuwsgierig van een afstand toe. De dood was voor hen niet iets waar je over treurde, maar slechts een terugkeer naar het stof waar ze vandaan waren gekomen.

Haar blik bleef ten slotte rusten op de scheve grafstenen die de geschiedenis van dit kleine hoekje New South Wales aangaven. Ze voelde aan het medaillon dat haar moeder haar had gegeven en keek, met hernieuwde moed, naar de rouwenden.

'Mam kwam naar Churinga toen ze nog maar een paar maanden oud was, in een zadeltas aan het paard van mijn opa. Het was een lange reis vanuit het moederland, maar mijn grootouders snakten naar land en de vrijheid het te bewerken.' Matilda zag het instemmende geknik en de glimlachen op de zonnoverbrande gezichten om haar heen. Ze kenden het verhaal – het was een echo van hun eigen verhaal.

'Patrick O'Connor zou trots zijn geweest op zijn Mary. Ze hield net zoveel van dit land als hij, en dankzij haar is Churinga geworden tot wat het is.'

Mervyn Thomas schuifelde rusteloos met zijn voeten en ze begon te aarzelen onder zijn agressieve blik. 'Schiet op,' gromde hij.

Ze stak haar kin in de lucht. Mam verdiende een behoorlijk afscheid, en Matilda zou ervoor zorgen dat ze het kreeg.

‘Toen pa ging vechten in de oorlog, zeiden sommige mensen dat mam het nooit zou redden, maar ze wisten niet hoe koppig de O’Connors kunnen zijn. Daarom is Churinga een van de beste schapenhouderijen in de buurt, en pa en ik zijn van plan het zo te houden.’

Ze keek voor bevestiging naar Mervyn en kreeg er een blik vol afkeer voor terug. Het verbaasde haar niet. Zijn trots was nooit meer hersteld nadat hij uit de Eerste Wereldoorlog teruggekomen was en zag dat zijn vrouw onafhankelijk was en de boerderij in blakende welstand verkeerde. Al snel daarna had hij troost op de bodem van een glas gevonden, en ze betwijfelde of de dood van zijn vrouw daar iets aan zou veranderen.

De pagina’s van het gebedenboek waren dun en beduimd. Matilda kniperde tranen weg terwijl ze de woorden las die pastoor Ryan zou hebben gesproken als er tijd genoeg was geweest om hem te laten komen. Mam had zo hard gewerkt. Ze had haar eigen ouders en vier kinderen op dit kleine kerkhofje begraven voor ze vijfentwintig was. Nu kon de aarde haar opeisen en haar deel maken van het Dromen. Ze had eindelijk rust gevonden.

Matilda deed het boek dicht in de daaropvolgende stilte en bukte om een handvol aarde te pakken. Het liep tussen haar vingers door en kwam zachtjes op de houten kist terecht. ‘Slaap zacht, mam,’ fluisterde ze. ‘Ik zal voor jou voor Churinga zorgen.’

Mervyn voelde de hitte en het effect van de whisky in zijn buik terwijl het paard voortploeterde naar Kurrajong. Zijn verbrijzelde been klopte, en zijn laarzen zaten te strak. Zijn humeur was er niet beter op geworden. Mary was twee weken geleden onder de zoden gelegd, maar hij voelde nog steeds overal haar aanwezigheid, haar afkeer.

Matilda had er nu ook al last van, en ondanks het feit dat hij haar met de riem had gegeven na die aanstellerij op de begrafenis, keek ze hem nog steeds met de bekende minachting van haar moeder aan. Twee dagen van ijzige stilte waren verstreken voor hij op Churinga de deur met een klap achter zich dichttrok en op weg ging naar Wallaby Flats en de pub. Daar kon een man in alle rust met zijn maten drinken. Een beetje lullen, medelijden en gratis whisky oogsten plus een partijtje rollebollen met de barmeid.

Niet dat ze eruitzag, gaf hij toe. Eerlijk gezegd was ze niet meer dan een dikke ouwe trut, maar het kon hem niet zoveel schelen als hij zin had, en hij hoefde niet naar haar te kijken terwijl hij het deed.

Hij leunde vervaarlijk uit het zadel om de laatste van de vier hekken naar het land van zijn buurman dicht te maken. De zon scheen genadeloos op hem neer, de whisky klotste in zijn maag, en zijn eigen zure lucht steeg uit zijn kleren op. Het paard bewoog rusteloos en Mervyns zere been schuurde langs het hek. Hij slaakte een gil van de pijn, verloor bijna zijn evenwicht en moest overgeven.

‘Hou op, rotbeest,’ gromde hij en gaf een ruk aan de teugels. Hij steunde op de zadelknop en veegde zijn mond aan zijn mouw af terwijl hij wachtte tot de pijn minder werd. Hij was wat helderder in zijn hoofd nu hij overgegeven had, en nadat hij zijn hoed recht op zijn hoofd had gezet, gaf hij Lady een klap op haar flank en spoorde haar aan. Het huis was zichtbaar aan de horizon en hij had zaken te bespreken.

Kurrajong stond trots op de top van een lage heuvel, beschut tegen de zon door een groepje theebomen, de veranda koel en aangenaam onder het golfplaten dak. Het was een oase van rust te midden van de bedrijvigheid en de herrie van een drukke schapenhouderij. Paarden graasden in het weelderige gras van het omheinde weiland bij het huis, dat van water voorzien werd door de put die Ethan een paar jaar daarvoor had geboord. Mervyn hoorde het getik van de hamer uit de smidse komen. In de scheerschuur was het, zo te horen, nog steeds een drukte van belang, en de schapen in de hokken maakten een kabaal terwijl ze door de honden naar de loopplanken werden gedreven.

Hij nam het allemaal in zich op terwijl hij de lange oprijlaan opreed naar de paal waar hij zijn paard kon vastbinden, en hij werd er niet vrolijker van. Het land van Churinga was misschien wel goed, maar het huis was een bouwval vergeleken met dit. Waarom Mary en Matilda er zo op gesteld waren was hem een raadsel, maar tegelijkertijd was dat ook typerend voor die vervloekte O’Connors. Ze dachten dat ze beter waren dan iedereen omdat ze van pioniers afstamden, wat in deze contreien bijna gelijkstond aan koninklijk bloed.

Nou, dacht hij grimmig, dat zullen we nog wel eens zien. Vrouwen moeten hun plaats kennen. Ik heb er genoeg van. Ik ben hun bezit niet.

Zijn agressie aangewakkerd door de alcohol, gleed hij van het rijkbewerkte Spaanse zadel. Hij pakte zijn ruwhouten wandelstok en liep slingerend de trap op naar de veranda. De deur ging net open op het moment dat hij wilde aankloppen.

‘Môgge, Merv. We verwachtten je al.’ Ethan Squires zag er als gewoonlijk smetteloos uit, met zijn broek van Engels leer oogverblindend wit tegen het zwart van zijn rijlaarzen, zijn overhemd met openstaande kraag om zijn brede

schouders en platte buik. Er zat niet veel grijs in zijn donkere haar. De hand die hij Mervyn toestak was bruin en eeltig, maar de nagels waren schoon en de ring aan zijn vinger fonkelde in de ochtendzon.

Vergeleken met hem voelde Mervyn zich dik en oud, ook al scheelden ze maar een paar maanden. Hij was zich er ook van bewust dat hij nodig in bad moest en wou dat hij op het aanbod was ingegaan voor hij het hotel verliet.

Maar het was te laat om er spijt van te hebben. Om zijn ongemak te verbloemen lachte hij bulderend en schudde Ethans hand iets te joviaal. 'Hoe is het, joh?'

'Druk, druk, druk, Merv. Je weet hoe het gaat.'

Mervyn wachtte tot Ethan ging zitten en deed toen hetzelfde. Hij was in de war door Ethans begroeting. Hij had helemaal niet laten weten dat hij langs wilde komen, dus waarom had de ander hem dan verwacht?

De twee mannen zwegen terwijl het jonge aboriginal-dienstmeisje hen een glas bier bracht. Mervyn koelde af door het briesje op de veranda en, nu hij niet meer op zijn paard zat, kalmeerde zijn maag ook. Hij strekte zijn zere been, legde zijn laars op de leuning van de veranda. Het had geen zin je druk te maken over Ethans welkom, hij had altijd van die raadselachtige uitspraken. Hij dacht misschien wel dat het slim stond.

Het bier was koud en gleeed soepel naar binnen, maar het nam niets van de bitterheid weg die hij voelde bij de gedachte aan Ethans geluk. Voor hem niet de slachtpartij van Gallipoli, maar een officierspost op kilometers afstand van de gevechten. Geen verbrijzeld been, geen nachtmerries, geen herinnering aan vrienden zonder gezicht en ledematen, geen pijnkreten die hem dag en nacht achtervolgden.

Maar Ethan Squires was nu eenmaal voor het geluk geboren. Hij was geboren en getogen op Kurrajong en met Abigail Harmer getrouwd. Zij was niet alleen een van de mooiste weduwen in de buurt, maar ook een van de rijkste. Ze had haar zoon Andrew meegenomen, en Ethan er nog drie gegeven voor ze bij dat paardrijongeluk om het leven kwam. Drie levende, gezonde zoons. Mary was niet verder gekomen dan één scharminkel van een meisje – ze was de anderen kwijtgeraakt.

Mervyn had er ooit van gedroomd om zelf een vrouw als Abigail te hebben, maar een bedrijfsleider was niet goed genoeg. Geld ging altijd naar geld, en toen Patrick O'Connor naar hem toe kwam met zijn buitengewone aanbod, had hij de kans met beide handen aangegrepen. Hoe kon hij nu weten dat Mary een hoop land had, maar weinig geld – en dat Patricks beloften loos waren geweest?

‘Erg van Mary.’

Mervyn schrok op uit zijn sombere gepeins. Het was alsof Ethan zijn gedachten kon lezen.

‘Maar ik denk dat ze genoeg heeft geleden. Het is niet goed om zoveel pijn te hebben.’ Ethan staarde in de verte, met zijn sigaartje tussen zijn regelmatige, witte tanden geklemd.

Mervyn gromde. Mary had er lang over gedaan om dood te gaan, maar ze had niet één keer geklaagd of die stalen volharding laten varen. Hij had haar eigenlijk moeten bewonderen, maar op de een of andere manier had haar kracht hem alleen maar zwak gemaakt. Haar moed deed zijn eigen zwakke poging om de verschrikkingen van de oorlog en de pijn in zijn been te vergeten teniet. Hij voelde zich bedrogen door de afspraak die hij en Patrick hadden gemaakt, opgesloten in een liefdeloos huwelijk waarin hij niet het respect kreeg waar hij zo naar snakte. Geen wonder dat hij het grootste deel van zijn tijd in Wallaby Flats doorbracht.

‘Hoe is Matilda eronder, Mervyn?’

Ethans heldere blauwe ogen bleven een ogenblik op hem rusten en dwaalden toen af, maar Mervyn vroeg zich af of hij iets van minachting in die vluchtige blik had opgevangen, of dat het zijn verbeelding was. ‘Dat komt wel goed. Ze is net als haar ma, die meid.’

Ethan had waarschijnlijk de zure ondertoon in zijn antwoord gehoord, want hij keerde zich naar Mervyn en keek hem wat nadrukkelijker aan. ‘Ik denk niet dat je helemaal hierheen bent gekomen om over Mary en Matilda te praten.’

Dat was typisch Ethan. Verdeed nooit zijn tijd met onbenulligheden als hij een andere man te slim af kon zijn. Mervyn had het liefst een uur of twee op de veranda willen zitten en bier drinken terwijl hij naar de bedrijvigheid om zich heen keek en het juiste moment afwachtte om de reden voor zijn bezoek aan te kaarten. Hij dronk zijn glas leeg en liet zijn voet van de leuning vallen. Hij kon het maar beter achter de rug hebben nu Ethan het heft in handen had genomen.

‘Het loopt allemaal niet zo lekker, joh. Ik voel niet meer hetzelfde voor Churinga sinds ik terug ben en ik dacht zo dat nu Mary er niet meer is, het tijd is om ergens anders te gaan kijken.’

Ethan sabbelde op zijn sigaar en volgde de rook met zijn ogen. Toen hij eindelijk sprak, klonk hij bedachtzaam. ‘Het land is het enige dat je kent, Mervyn. Je kunt een oude hond geen nieuwe kunstjes leren, en Churinga is een leuke schapenhouderij na al het werk dat Mary erin gestoken heeft.’

Daar kwam het weer. Lof voor Mary. Telden zijn jaren van hard werken niet? Mervyn balde zijn vuisten en begroef ze in zijn schoot. Hij had behoefte aan nog meer bier, maar zijn glas was leeg en Ethan bood hem niet nog een glas aan.

‘Nou, vergeleken met Kurrajong niet, hoor. We moeten een nieuwe put boren, het dak lekt, we hebben termieten in het slaapverblijf en door de droogte zijn de meeste lammeren dood. Met het geld van de wol kunnen we misschien net de rekeningen betalen.’

Ethan trapte zijn sigaar uit, zette het glas aan zijn mond en dronk het leeg. ‘Wat wil je dan van me, Mervyn?’

Hij werd ineens ongeduldig. Ethan wist donders goed wat hij wilde. Moest hij zout in de wond strooien en Mervyn laten kruipen? ‘Ik wil dat je Churinga koopt.’ Hij klonk opzettelijk vlak. Hij wilde de ander per se niet laten merken hoe wanhopig hij was.

‘Aha.’ Ethan glimlachte. Het was een zelfvoldane grijns, en wetend hoe Ethan altijd op hem neergekeken had, haatte hij hem erom.

‘Nou?’

‘Ik moet er natuurlijk over nadenken. Maar misschien kunnen we tot een regeling komen...’

Mervyn boog gretig voorover, klaar om te onderhandelen. ‘Je bent altijd dol geweest op het land rond Churinga, met jouw land dat aan het mijne grenst, zou je de grootste schapenfokkerij van New South Wales hebben.’

‘Ja, inderdaad.’ Ethan trok één wenkbrauw op en keek hem strak aan met zijn blauwe ogen onder zijn donkere wenkbrauwen. ‘Maar ben je niet een kleinigheidje vergeten?’

Mervyn slikte. ‘Wat voor kleinigheidje?’ vroeg hij nerveus, en ontweek Ethans doordringende blik terwijl hij met zijn tong over zijn lippen ging.

‘Matilda natuurlijk. Je bent toch niet vergeten hoe dol je dochter op Churinga is?’

Hij werd overspoeld door opluchting en herstelde zich snel. Het kwam allemaal in orde, Ethan wist blijkbaar toch niets van het testament af. ‘Matilda is te jong om zich met mannezaken te bemoeien. Ze doet gewoon wat ik zeg.’

Ethan stond op en leunde tegen de rijkbewerkte leuning. Hij had de zon in zijn rug en zijn blik was ondoorgrondelijk. ‘Je hebt gelijk, Mervyn. Ze is jong, maar de voeling die ze met het land heeft is voor haar zo vanzelfsprekend als ademen. Ik heb haar zien werken, ik heb haar zo snel en goed als iedere willekeurige knecht zien rijden bij het bijeendrijven van de kudde. Als je haar dat land afneemt, breek je haar geestkracht.’

Mervyn verloor zijn geduld. Hij stond op en boog zich over Ethan. ‘Moet je eens goed luisteren, joh. Ik heb land waar jij al jaren een oogje op hebt. Ik heb ook schulden. Of Matilda van het land houdt of niet, heeft er niets mee te maken. Ik verkoop het, en als jij het niet koopt, zijn er genoeg anderen die het maar al te graag van me overnemen.’

‘Hoe wil je eigenlijk het land verkopen als het niet eens van jou is, Mervyn?’

Mervyn had het gevoel alsof hij een stomp in zijn maag had gekregen. Hij wist het! Die klootzak wist het al die tijd al. ‘Niemand hoeft erachter te komen,’ zei hij met schorre stem. ‘We kunnen het nu afhandelen en dan ben ik weg. Ik zal het niemand vertellen.’

‘Maar ik weet het wel, Mervyn.’ Ethans stem klonk ijskoud en hij zweeg net lang genoeg om Mervyns handen te doen jeuken. ‘Mary kwam een paar maanden geleden bij me, kort nadat de dokter haar had verteld dat ze niet lang meer te leven had. Ze was bang dat jij Churinga zou proberen te verkopen en Matilda met lege handen zou komen te staan. Ik heb haar verteld over hoe ze het beste kon handelen om de erfenis van haar dochter veilig te stellen. De bank beheert het land tot Matilda vijftientig jaar is. Dus, Mervyn, je kunt het met de beste wil van de wereld niet verkopen om je gokschulden af te betalen.’

Mervyn werd misselijk. Hij had de gruchten gehoord, en had ze niet willen geloven – tot een minuut geleden.

‘Volgens de wet zijn de bezittingen van een vrouw het eigendom van haar man. Patrick had het me beloofd toen ik met haar trouwde, en ik heb nu het recht om het te verkopen. En trouwens,’ brulde hij, ‘wat had mijn vrouw bij jou te zoeken?’

‘Ik heb alleen maar gedaan wat een goede buurman hoort te doen door haar de diensten van mijn advocaat aan te bieden.’ Ethans gezicht leek uit steen gehouwen terwijl hij Mervyns hoed pakte en hem Mervyn toestak. ‘Ik wil Churinga best hebben, maar niet zo graag dat ik mijn belofte aan iemand die ik respecteerde verbreek. En ik denk dat je erachter zult komen dat dat voor bijna alle boeren in de buurt geldt. Tot ziens, Mervyn.’

Ethan stopte zijn handen in zijn zakken en leunde tegen de witte paal van de veranda terwijl hij Mervyn nakeek die de trap afstompede naar zijn paard. De man gaf een harde ruk aan de teugels terwijl hij het dier over de kurkdroge aarde van de toegangsweg naar het kookhuis leidde. Ethan vroeg zich af of hij die woede ooit op Mary had gebotvield – of op, God verhoede,

Matilda. Hij wierp een blik in de richting van de scheerschuur voor hij het huis weer binnen ging. Het seizoen was bijna afgelopen en de inkomsten van de wol zouden welkom zijn. Te weinig regen betekende duur, gekocht voer, en aan de lucht te zien, zou de droogte nog wel even aanhouden.

‘Wat kwam Merv Thomas doen?’

Ethan keek zijn twintigjarige stiefzoon aan en glimlachte humorloos. ‘Wat denk je?’

Andrews laarzen weerklonken op de parketvloer toen ze de werkkamer binnenliepen. ‘Ik heb medelijden met Matilda. Stel je toch voor dat je met die asbak moet samenwonen.’

Andrew liet zich in een leren stoel vallen en sloeg een been over de armleuning. Ethan keek hem liefdevol aan. Hij was bijna eenentwintig, maar door zijn sterke, pezige figuur en dikke bos donkerbruin haar zag hij er jonger uit. Hoewel de jongen niets met het land te maken wilde hebben, was Ethan zo trots op hem alsof het zijn eigen zoon was. Andrews opvoeding in Engeland was iedere cent waard geweest. Nu deed hij het goed op de universiteit en zou na zijn afstuderen compagnon worden in een vooraanstaand advocatenkantoor in Melbourne.

‘We kunnen er zeker niet veel aan doen, pa?’

‘Het zijn onze zaken niet, jongen.’

Andrews blauwe ogen keken peinzend. ‘Dat zei u niet toen Mary Thomas op de stoep stond.’

Ethan draaide zijn stoel in de richting van het raam. Mervyn reed over het pad naar het eerste hek. Het zou hem minstens nog een dag en een nacht kosten voor hij op Churinga was. ‘Dat was anders,’ mompelde hij.

Er viel een diepe stilte, die alleen onderbroken werd door het getik van de grootvaderklok die Abigail mee uit Melbourne genomen had. Ethan zat te mijmeren terwijl hij over zijn land uitkeek. Ja, Mary was een ander geval. Zo taai en onstuitbaar als ze was, had ze geen wapens gehad tegen die verschrikking die haar ingewanden geleidelijk had weggevreten. Hij zag haar zo duidelijk voor zich, dat het net was of ze voor hem stond.

In tegenstelling tot Abigails koele, blonde schoonheid en opvallende lengte, was Mary klein en hoekig met een overvloed van rood haar dat ze onder een oude vilthoed wegstopte. Haar neus zat vol sproeten, en de grote blauwe ogen met de donkere wimpers keken hem aan terwijl ze worstelde om de zwarte hengst die onder haar danste stil te krijgen. Ze was woedend, die eerste keer dat ze elkaar zagen nadat ze naar Churinga was teruggekeerd. De hekken lagen plat en haar kudde had zich vermengd met de zijne.

Hij glimlachte bij de herinnering aan dat Ierse temperament van haar. De manier waarop haar ogen vonkten en ze haar hoofd in haar nek wierp terwijl ze in zijn gezicht schreeuwde. Het had bijna een week gekost om de kuddes uit elkaar te halen en de hekken te repareren, en tegen die tijd hadden ze een ongemakkelijke wapenstilstand gesloten die niet echt tot een vriendschap uitgroeide.

‘Waarom moet je lachen, pa?’

Andrew verstoorde de herinneringen en Ethan kwam met moeite met beide voeten op de grond terug. ‘Ik geloof niet dat we ons veel zorgen hoeven te maken over Matilda. Als ze ook maar enigszins op haar moeder lijkt, dan moeten we eerder medelijden met Merv hebben.’

‘U was erg op Mary gesteld, hè? Waarom heeft u nooit...?’

‘Ze was met iemand anders getrouwd,’ snauwde hij.

Andrew float. ‘Allemachtig! Ik heb een gevoelige snaar geraakt, hè?’

Ethan zuchtte toen hij dacht aan die keer dat hij de kans had en hem had laten liggen. ‘Als alles anders was geweest, wie weet wat er gebeurd zou zijn? Als Mervyn toen niet zo kreupel uit Gallipoli teruggekomen was...’

Hij liet de onafgemaakte zin tussen hen in hangen terwijl de beelden en de geluiden van de oorlog zich aan hem opdrongen. Hij had er nog steeds nachtmerries van, zelfs na zes jaar nog, maar hij was een van de gelukkigen. Mervyn was pas bijna twee jaar na de oorlog uit het ziekenhuis ontslagen, maar was een heel andere man dan degene die in 1916 enthousiast op de trein was gestapt. De lome glimlach en de nonchalante charme waren verdwenen en in plaats daarvan was hij een futloos wrak geworden dat na een lange herstelperiode zijn troost in de fles zocht.

Het was een armzalig surrogaat voor zijn vrouw, dacht Ethan. En het is verdorie mijn schuld. Hij liet zijn gedachten niet verder afdwalen. In ieder geval kon ze, toen Merv nog aan het bed gekluisterd was, het drinken van haar man in de gaten houden. Maar toen hij weer op was en kon paardrijden, verdween hij vaak weken achtereen, zodat Mary in haar eentje de schapenfokkerij moest runnen. Ze was taaier dan hij had gedacht, en hoewel zijn plannen op niets waren uitgelopen, kon Ethan niet anders dan haar respecteren.

‘Ik bewonderde haar, ja. Ze heeft haar best gedaan om iets te maken van een lastige situatie. Hoewel ze bijna nooit om hulp vroeg, heb ik het haar zo gemakkelijk mogelijk gemaakt.’ Hij stak een sigaar op en sloeg het wolgrootboek open. Er was werk aan de winkel en hij had al een halve dag verspild.

Andrew haalde zijn been van de armleuning en boog voorover. ‘Als Merv nog meer schulden maakt, heeft Matilda straks geen erfenis. We kunnen altijd

over een paar jaar een bod uitbrengen en het land goedkoop overnemen.'

Ethan glimlachte met zijn sigaar in zijn mond. 'Ik ben van plan het voor niets te nemen, jongen. Het heeft geen zin om ergens voor te betalen als het niet nodig is.'

Andrew hield zijn hoofd schuin en er verscheen een glimlach om zijn lippen. 'Hoe? Matilda geeft haar vertrouwen niet gemakkelijk. Ze geeft het land niet zomaar weg.'

Ethan tikte tegen de zijkant van zijn neus. 'Ik heb plannen, jongen. Maar we moeten geduld hebben, en jij moet je mond houden.'

Andrew wilde iets zeggen toen zijn vader hem onderbrak. 'Laat het maar aan mij over en ik verzeker je dat Churinga binnen vijf jaar van ons is.'

Matilda was rusteloos. Er hing een loden stilte in huis en ze wist dat haar vader binnenkort thuis zou komen. Hij was nooit langer dan een paar weken achtereen van huis, en hij was al zo lang weg.

De hitte was intens, zelfs binnen, en het rode stof dat ze van de vloer had geveegd, begon alweer een laagje te vormen. Haar katoenen jurk die tot op haar enkels viel, plakte aan haar lichaam terwijl het zweet van haar rug droop. Ze maakte het uitgezakte schort los en hing hem over de rugleuning van een stoel. De geur van konijnenstoefpot kwam uit de oven en er zoemden wat vliegen om het plafond. Het vliegenpapier dat ze aan de olielamp had gehangen, zag zwart van de dode vliegen, ondanks de luiken en hordeuren die mam een paar jaar geleden had gemaakt.

Ze veegde haar haar uit haar gezicht en stak het in een slordige knot op haar hoofd met spelden vast. Ze had een hekel aan haar haar. Ze had er te veel van en het liet zich niet vastzetten. En om het nog erger te maken, was het een bleke imitatie van het dieprode Ierse haar van haar moeder.

Matilda duwde de hordeur open en ging op de veranda staan. Het was buiten net een oven; de hitte weerkaatste op de samengepakte aarde van de brandweg van het erf en trilde aan de horizon. De peperbomen in de omheinde weide bij het huis hingen slap en de treurwilgen bij de beek zagen er uitgeput uit, met hun takken die zinloos vooroverbogen naar het smalle stroompje groene modder dat was overgebleven. 'Regen,' mompelde ze. 'We hebben regen nodig.'

De drie treden die naar de paal waar de paarden vastgebonden werden en de voortuin leidden, waren aan reparatie toe en ze bedacht dat ze eraan moest denken er iets aan te laten doen. Het huis zelf kon ook wel een lik verf gebruiken, en de reparatie die pa aan het dak had uitgevoerd viel ook alweer uit

elkaar. Maar als ze midden in de tuin ging staan en haar ogen halfdicht kneep, kon ze zien hoe Churinga eruit zou zien als ze geld genoeg hadden om de reparaties uit te voeren.

Het huis was niet statig, maar de gelijkvloerse Queenslander was stevig gebouwd op stenen pilaren, en werd aan de zuidkant beschut door jonge peperbomen. Het dak hing over de veranda die om drie zijden van het huis liep en voorzien was van een rijkbewerkt ijzeren hekwerk. Er stond een ruw-stenen schoorsteen aan de noordkant en de luiken en horren waren groen geschilderd.

Onderaardse bronnen hielden de weiden om het huis groen. Vlakbij liepen paarden tevreden te grazen, ogenschijnlijk ongehinderd door de zwermen vliegen die om hun kop zoemden. In de scheerschuur en wolschuur was het stil nu het seizoen voorbij was; de wol was op weg naar de markt. De kudde zou in de weiden die het dichtst bij water lagen gehouden worden, maar als de droogte nog langer aanhield, zouden ze nog meer verliezen.

Terwijl Matilda het erf overstak, floot ze en vanonder het huis klonk geblaf als antwoord. Er verscheen een warrige donkere kop, gevolgd door een wriemelend lichaam en een kwispelende staart. 'Kom maar, Bluey. Kom hier.'

Ze aaide zijn kop en trok aan zijn flaporen. De Queenslander Blue was bijna zeven en de beste herdershond in het vak. Van haar vader mocht hij niet binnenkomen. Hij was een werkhond net als de andere, maar wat Matilda betreft had ze geen betere vriend kunnen hebben.

Blue liep naast haar terwijl ze langs de kippenhokken en veeboxen liep. Het brandhout lag achter de voorraadschuur opgestapeld en aan het heldere, klingelende geluid van een bijl te horen was een van de knechts druk bezig de stapel nog hoger te maken.

'Hallo, kind. Warm, hè?' Peg Riley depte haar vuurrode gezicht en grijnsde. 'Wat ik niet zou geven voor een duik in de beek.'

Matilda lachte. 'Ga je gang, hoor, Peg. Maar er staat niet veel water in, en wat er is, ziet groen. Waarom rijd je niet naar de poel onder de berg. Daar is het water koud.'

De rondtrekkende seizoenarbeidster schudde echter haar hoofd. 'Laat ik het maar niet doen. Bert en ik moeten morgen in Windulla zijn, en als hij te lang blijft plakken, verspeelt hij al zijn geld met *two-up* achter in de slaapschuur.'

Bert Riley werkte keihard en reisde met zijn woonwagen heel midden-Australië door, maar als het op gokken aankwam, verloor hij altijd. Matilda had medelijden met Peg. Ieder jaar kwam ze naar Churinga om in de keuken te

werken terwijl Bert schapen schoor. Toch ging er maar een fractie van hun verdiensten mee naar de volgende klus.

‘Word je het niet eens beu om maar rond te blijven trekken, Peg? Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit van Churinga weg zou gaan.’

Peggy sloeg haar armen over elkaar onder haar hangborsten en keek een ogenblik peinzend. ‘Het kan wel eens moeilijk zijn om ergens weg te gaan, maar je vergeet het al snel en dan kijk je weer uit naar de volgende plek. Het zou natuurlijk anders zijn geweest als Bert en ik kinderen hadden gehad, maar we kunnen geen kinderen krijgen, dus gaan we maar gewoon door tot een van ons tweeën dood neervalt.’

Toen ze lachte, schudde haar stevige lichaam onder de katoenen jurk. Blijkbaar had ze de bezorgde uitdrukking op Matilda’s gezicht gezien, want ze stak haar armen uit en smoorde haar in een liefdevolle omhelzing. ‘Let maar niet op mij, kind. Zorg goed voor jezelf, dan zien we je volgend jaar weer.’ Ze deed een paar stappen achteruit, liep vervolgens naar de paard en wagen en klom op de bok. Ze pakte de teugels en liet een geweldige brul horen.

‘Bert Riley, ik ga, en als je niet als de bliksem hier komt, ga ik zonder je.’

Ze liet de zweep tussen de oren van het paard neerdalen en ging op weg naar het eerste hek.

Bert kwam vanachter de slaapschuur gerend met die eigenaardige gang die bij schapenscheerders hoort en haastte zich achter haar aan. ‘Tot volgende jaar,’ riep hij over zijn schouder terwijl hij naast haar op de bok klom.

Churinga leek ineens verlaten. Terwijl Matilda de wagen in een stofwolk zag verdwijnen, aaide ze Blues oren en kreeg er een troostende lik voor terug. Nadat ze de wolschuur was nagelopen en de stokoude generator had afgezet, was het kookhuis aan de beurt, die Peg smetteloos had achtergelaten, en daarna het slaapverblijf. De schade die de termieten aanrichten was erger geworden, maar daar kon ze niet veel aan doen, dus nadat ze snel de vloer had geveegd en een van de bedden had gerepareerd, deed ze de deur dicht en stapte de hitte weer in.

De aboriginal-mannen hingen zoals altijd voor hun gunyahs, sloegen vliegen dood en kletsten lusteloos terwijl hun vrouwen in de zwarte pot boven het vuur roerden. Ze waren van de Bitjarra-stam en waren net zo goed een deel van Churinga als zij – maar ze wou dat ze voor hun eten en tabak wilden werken in plaats van te zitten of rond te zwerven.

Ze keek naar Gabriel, hun leider. Hij was een sluwe, oude man die bij de missionarissen was opgegroeid en een beetje kon lezen en schrijven. Gabriel zat in kleermakerszit bij het vuur een stuk hout te besnijden.

‘Môgge, mevrouw,’ zei hij plechtig.

‘Gabriel, er is werk dat gedaan moet worden. Ik zei toch dat je naar die hekken in de zuidwei moest kijken?’

‘Later, hoor, mevrouw. Moet eerst eten.’ Hij grinnikte en ontblootte vijf gele tanden, waar hij heel trots op was.

Matilda keek hem een ogenblik strak aan en wist dat het geen zin had om tegen te strubbelen. Hij zou haar eenvoudigweg negeren en de klus klaren wanneer het h em uitkwam. Ze ging terug naar het huis en liep de treden naar de veranda op. De zon stond hoog en het was intens heet. Ze zou een paar uur rusten en daarna de boekhouding doen. Ze had de zaken een beetje laten versloffen toen mam ziek was.

Matilda tilde moeizaam de grote koperen ketel van het fornuis en schonk water in de tobbe. De stoom steeg op in de gloeiende hitte van de keuken, en het zweet liep in haar ogen terwijl ze worstelde met de zware ketel, maar toch had ze het nauwelijks in de gaten. In gedachten was ze bezig met de boekhouding, waarvan de cijfers niet klopten, hoe vaak ze ze ook optelde. Ze had de afgelopen nacht weinig geslapen, en na een ochtend op haar paard om Gabriels reparaties aan de hekken te controleren was ze doodmoe.

Het grootboek lag opengeslagen op de tafel achter haar. Ze had gehoopt dat ze vanochtend een oplossing zou vinden – maar het enige dat ze voor haar inspanningen had gekregen was hoofdpijn en de wetenschap dat het geld van de wol niet voldoende was om hun schulden te betalen en het komende seizoen te overbruggen.

Ze werd steeds kwader terwijl ze Mervyns broek van Engels katoen met een stok in het water onderduwde. ‘Ik had hem in de gaten moeten houden met geld, zoals mam had gezegd,’ mompelde ze. ‘Ik had het geld beter moeten verstoppen.’

Zijn broek bolde spookachtig op terwijl ze erin prikte, en ze kreeg tranen in haar ogen vanwege de onrechtvaardigheid die hen aangedaan was. Zij en mam deden het niet slecht; ze hadden zelfs een beetje winst gemaakt tijdens de oorlog, maar pa’s thuiskomst had alles verknoeid. Ze pakte de zware werkklaren beet en begon erop te boenen met een energie waarmee ze haar drift en frustratie kwijt kon.

Ze herinnerde zich zijn thuiskomst als de dag van gisteren. Ze nam aan dat ze medelijden met hem had moeten hebben, maar hoe kon dat nu als hij niets had gedaan om haar respect of medelijden te winnen? Er waren een paar brieven geweest in de jaren dat hij weg was, en alleen maar een kort briefje van

het ziekenhuis waarin zijn verwondingen werden beschreven. Hij was bijna twee jaar later in een wagen thuisgebracht, en zij en haar moeder wisten niet echt wat ze konden verwachten. Ze herinnerde zich hem vaag als een grote man die naar lanoline en tabak rook, wiens baardstoppels over haar gezicht schraapten toen hij haar een kus gaf voor hij wegging. Maar ze was toen nog maar vijf, en veel meer geïnteresseerd in de drumband die zo luid op het peron stond te spelen dan in de mannen in dofbruin die in de trein stapten. Ze begreep niets van de oorlog, en wat de consequenties voor haar en mam waren.

Matilda's handen kwamen tot rust toen ze dacht aan die twee jaar dat hij aan het bed gekluisterd was. Ze herinnerde zich het vermoeide gezicht van haar moeder terwijl ze heen en weer holde en niets kreeg dan scheldwoorden en een harde tik als zijn verband te strak zat of hij een borrel wilde. Zijn thuiskomst had de stemming op Churinga veranderd. Van magie naar misère. Van licht naar donker. Het was bijna een opluchting als hij op zijn paard stapte en op weg naar Wallaby Flats ging, en zelfs haar moeder leek minder moe in de dagen die erop volgden.

Maar natuurlijk kwam hij terug, en het ritme van hun leven veranderde voorgoed.

Matilda leunde op de tobbe en staarde uit het raam naar het verlaten erf en de lege schapenboxen. De drijvers brachten de kudde naar Wilga, waar nog steeds water en gras was. Gabriel en de anderen waren nergens te bekennen, en ze vermoedde dat ze op zwerftocht waren nu het scheren voorbij was. Het was vredig, ondanks de parkieten die ruziemaakten om de insecten in de rode gombomen en het constante getjirp van de krekels in het droge gras. Ze wou dat het zo kon blijven. Maar, terwijl de dagen verstreken zonder teken van Mervyn, wist ze dat het niet kon blijven duren.

Toen ze klaar was met de was, sjouwde ze de mand naar de achterkant van het huis en hing het wasgoed op. Het was er koeler in de schaduw van de bomen, en ze had een goed uitzicht op de weide bij het huis en de begraafplaats. Het witte hek dat eromheen stond moest geschilderd worden, en de kangoeroepoten en wilde klimop overwoekerden enkele van de grafstenen. Paarse bougainville slingerde om een boomstam, en het wemelde er van de bijen en prachtige vlinders. Een klokvogel luidde ergens in de verte en een goanna staarde naar haar vanaf een omgevallen houtblok waarop hij zich in de zon lag te koesteren. Toen krabbelde hij overeind met zijn dodelijke klauwen en verdween in het met zonlicht bespikkelde struikgewas.

Matilda ging op de bovenste tree van de veranda zitten, met haar ellebo-

gen op haar knieën en haar hand onder haar kin. Haar oogleden werden zwaar toen de hypnotische geur van warme aarde en droog gras haar in slaap wiegde.

Ondanks de hitte had Mervyn het koud. De woede om zijn vernedering door Ethan Squires, en de dubbelhartigheid van zijn eigen vrouw brandden niet langer in zijn borst, maar hadden zich als iets kouds en boosaardigs in hem genesteld terwijl hij naar Churinga reed.

Hij had de nacht in een slaapzak onder de blote hemel doorgebracht, zijn zadel als kussen en een miezerig vuurtje zijn enige warmte in de ijskoude duisternis van het binnenland. Daar lag hij, starend naar het zuiderkruis en de enorme sluier van de melkweg die maanlicht op de aarde wierp, het rode landschap overgoot met een zilveren laagje en het grijs van de reuzengombomen versterkte – en was niet in staat de schoonheid ervan te zien. Dit was niet het toekomstbeeld dat hij tijdens die jaren in de loopgraven voor ogen had. Niet de manier waarop helden behandeld hoorden te worden. Verdomd als hij zo'n scharminkel hem zou laten ontnemen wat Patrick hem had beloofd.

Hij was bij het eerste licht opgestaan, had zijn waterketel opgezet en het laatste stukje schapenvlees en ongezuurd brood opgegeten dat de kok op Kurrajong hem had gegeven. Nu was het achter in de middag en de zon die in de richting zakte van de berg die Churinga haar naam had gegeven, scheen in zijn ogen.

Hij rochelde en spuwde op de roestkleurige aarde. De abo's noemden het de betoverde plek, de beschermende amulet van steen die krachten van de droomtijd bezat – een Tjuringa. Nou, dacht hij zuur, voor hem bezat het niets betoverends, niet meer. En hoe eerder hij ervan af was, hoe beter.

Hij boorde zijn sporen in de flanken van de merrie toen de eerste van de hekken in zicht kwam. Het was tijd om zijn rechten te laten gelden.

De boerderij kwam in zicht toen hij het laatste hek achter zich dichtdeed. Een rookpluim steeg loom op uit de schoorsteen en diepe schaduwen vielen over het erf toen de zon achter de bomen glipte. Het zag er verlaten uit. Geen getingel van een bijl, geen geluiden van schapen of honden, geen zwarte gezichten die uit de gunyahs tuurden. Het scheren was blijkbaar afgelopen, de seizoenarbeiders en scheerders naar de volgende boerderij vertrokken.

Hij slaakte een zucht van verlichting. Matilda moest genoeg geld hebben weggestopt om ze te kunnen betalen. Hij vroeg zich af waar ze haar nieuwe schuilplaats kon hebben, hij dacht dat hij ze allemaal kende, maar na vanavond deed het er niet meer toe. Het werd tijd dat ze haar plaats wist en

ophield zich te bemoeien met zaken die geen donder met haar te maken hadden. Hij zou haar dwingen het hem te vertellen. Hij zou haar dwingen uiteindelijk te accepteren dat hij de baas was – en dan zou hij een manier zien te vinden om haar Churinga afhandig te maken.

Hij zadelde het paard af en bracht het naar de weide bij het huis. Hij hing de zadeltassen over zijn schouder en duwde de hordeur met een hoop kabaal open. Er stond konijnenstoofpot op het fornuis te pruttelen en zijn maag begon te knorren toen hij de doordringende geur rook die in het huisje hing.

De stilte was drukkend. De schaduwen waar het licht van de olielamp niet bij kon waren bijna ondoordringbaar. 'Waar zit je, meid? Kom hier en help me eens met die tassen.'

Zijn oog werd getrokken door een bijna onmerkbaar beweging in de schaduwen. Daar was ze. Ze stond bij de deur naar haar kamer – en staarde naar hem. Haar blauwe ogen fonkelden in het schemerlicht en de stralenkrans van haar glansde in de late middagzon die door de luiken naar binnen sijpelde. Het was alsof ze van steen was – zwijgend en alziend in haar veroordeling van hem.

Hij schrok even. Een ogenblik lang dacht hij dat het Mary was die kwam spoken. Maar toen het meisje in het licht stapte, realiseerde hij zich dat het alleen maar zijn verbeelding was. 'Wat loop jij stiekem te doen?' Zijn stem klonk luid in de stilte, ruwer dan hij van plan was terwijl hij van zijn schrik probeerde te bekomen.

Matilda pakte zwijgend de zadeltassen en sleepte ze over de keukenvloer. Ze haalde de katoenen zak met bloem en het pak suiker eruit en zette ze in de voorraadkast. De kaarsen en lucifers werden boven het fornuis opgeborgen en het blik thee werd naast de beroete waterketel gezet.

Mervyn sloeg met zijn slappe hoed tegen zijn bovenbeen voor hij hem vaag in de richting van de haken bij de deur gooide. Hij trok een stoel bij die hij opzettelijk over de vloer liet schrapen, omdat hij gezien had dat ze hem pas geschrobd had.

Er kwam geen reactie, en terwijl hij keek hoe ze door het keukentje liep, werd hij opnieuw herinnerd aan haar moeder. Mary was een knappe vrouw voor ze ziek werd. Een beetje mager naar zijn smaak, maar wat ze in lengte en omvang te kort kwam, maakte ze goed in temperament. Als ze niet zo verdomde arrogant was geweest, zou ze een goede vrouw zijn geweest – en Matilda had alles mee om net zo'n vrouw te worden. Misschien niet net zo sterk, maar wel net zo zelfverzekerd. Die verdomde O'Connors, dacht hij. Arrogantie zat in hun bloed.